

Falról leeső kép

No, mikor Feri meghalt, aki énhozzám járt, húszéves korába', már készültünk az esküvőre. És meglőtték őt itt egy mulatságon. Szemem előtt. Azon télen olyan farsangi hidegbe vót az, tudom, hogy vót a tűzajtóknak mulatság. És má' a picinyke, a nagymamáé megvót, a Belkó Béla. S aszongya ángyom, nagymama, hogy:

– Panni, én ugy elmennék arre a táncra! – aszongya. – Nem vigyáznátok erre a gyerekre?

Há mink nem készültünk.

– Há dehogynem! – ugyi szeretett az a piciny, Feri is ugy szeretett vele játszani. – Vigyázunk dehogynem, csak menjen, ángyó!

El is ment. Hát mink ott ültünk az ablak alatt, és fent vót ilyen nagy kép. És valahogyan az a gyerek akart járni. Hamar megfogta őt, és járatta a földön. S ahogyan elgyüttünk onnan, az a nagy kép leesett, fiam. Se a szög nem gyütt ki, se össze nem törött, csak egyszerűen leesett. Rá két hétre Feri meghalt.